

โพสต์ของ ThaiTribune

ThaiTribune

2 ชั่วโมง · 🌐

...

นักจิตวิทยา มธ.เตือน “ข่าวรุนแรงน่า” กระทบใจมากกว่าที่คิด ชีเสพข่าวถี่ สะสมความกลัว-วิตก โนแนวรัฐสร้างความปลอดภัยจริง สื่อเสนอข่าวอย่างรับผิดชอบ

10 สิงหาคม 2569 เหตุการณ์ความรุนแรง ที่เกิดขึ้นเป็นระยะในสังคม ตั้งแต่ **#คดีอาชญากรรมร้ายแรง #เหตุทำร้ายร่างกาย #การคุกคามทางเพศ** ไปจนถึง **#เหตุการณ์ยิงในสถานศึกษา** ไม่ได้สร้างผลกระทบเฉพาะกับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หรือครอบครัวของผู้เสียหายเท่านั้น แต่ยังส่งผลสะเทือนมาถึงประชาชนทั่วไปผ่านการรับรู้ข่าวสาร โดยเฉพาะในยุคที่ข่าวหนึ่งเหตุการณ์สามารถถูกส่งต่อซ้ำทั้งวันผ่านโทรศัพท์มือถือและแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย

ดร.ชลาลัย แต่ศิลปสาธิต นักวิชาการด้านจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มองว่า เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อเนื่องสามารถทำให้ประชาชนรู้สึกว่าการโลกหรือสังคมรอบตัวไม่ปลอดภัย และเพิ่มความวิตกกังวลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน โดยผลกระทบจะเห็นได้ชัดขึ้นในกลุ่มผู้ที่มีความเปราะบางทางจิตใจ ผู้ที่เคยผ่านเหตุการณ์รุนแรง หรือครอบครัวของผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่อ

สิ่งที่ต้องจับตาเป็นพิเศษคือการรับข่าวเหตุการณ์ที่มีลักษณะคล้ายกับประสบการณ์เดิมซ้ำๆ เพราะอาจไปกระตุ้นความรู้สึกหรือความทรงจำที่เคยเกิดขึ้น ทำให้ความกลัว ความเครียด หรือความวิตกกังวลกลับมาอีกครั้ง และในบางรายอาจทำให้อาการทางจิตใจที่มีอยู่เดิมรุนแรงขึ้น

ในยุคสื่อดิจิทัล ปัญหาไม่ได้อยู่แค่การเปิดโทรทัศน์ดูข่าวตามช่วงเวลาอีกต่อไป แต่ผู้ใช้สามารถได้รับข่าวเดียวกันซ้ำจากหลายแพลตฟอร์ม ทั้งคลิปเหตุการณ์ ภาพจากกล้องวงจรปิดไลฟ์สด ความเห็นของผู้คน และการแจ้งเตือนข่าวแบบเรียลไทม์ ทำให้บางคนอาจรับข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์หนึ่งอย่างต่อเนื่องโดยไม่รู้ตัว

การเห็นข่าวซ้ำไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะเกิดปัญหาสุขภาพจิต แต่สำหรับคนที่มีความไวต่อเนื้อหาความรุนแรง การรับสารอย่างต่อเนื่องอาจทำให้ความรู้สึกกลัวหรือไม่ปลอดภัยถูกตอกย้ำได้ โดยเฉพาะเมื่อเนื้อหาที่มีภาพ เสียง หรือรายละเอียดที่กระตุ้นอารมณ์สูง

ดร.ชลาลัยเสนอว่า การรับมือปัญหานี้ต้องทำพร้อมกันหลายระดับ ภาครัฐต้องทำให้ประชาชนเห็นผลอย่างเป็นรูปธรรมว่าปัญหาความรุนแรงได้รับการจัดการ ไม่ว่าจะเป็นการป้องกันเหตุ การบังคับใช้กฎหมาย การดูแลพื้นที่เสี่ยง หรือการเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบ เพราะหากประชาชนเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำ แต่ไม่เห็นมาตรการป้องกันหรือการแก้ไขที่ชัดเจน ก็อาจทำให้ความรู้สึกไม่มั่นคงเพิ่มขึ้น

ขณะเดียวกัน สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญไม่แพ้กัน การนำเสนอข่าวความรุนแรงควรยึดข้อเท็จจริงและประโยชน์สาธารณะเป็นหลัก ไม่เน้นภาพที่รุนแรงเกินความจำเป็น ไม่เปิดเผยรายละเอียดที่อาจกระทบผู้เสียหาย และไม่ทำให้เหตุการณ์กลายเป็นเนื้อหาที่เราอารมณ์เพื่อตึงยอดผู้ชมเพียงอย่างเดียว

หลักคิดสำคัญคือ “รายงานให้ประชาชนรู้ แต่ไม่ทำให้ประชาชนต้องกลัวซ้ำ” เพราะหน้าที่ของข่าวไม่ได้มีเพียงการบอกว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ควรช่วยให้สังคมเข้าใจสาเหตุ ความเสี่ยง วิธีป้องกัน และการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบด้วย

สำหรับประชาชน ดร.ชลาลัยแนะนำ 3 แนวทางสำคัญในการดูแลตัวเองเมื่อเจอข่าวความรุนแรง

แสดงความคิดเห็นในชื่อ Lalida Sawasdee

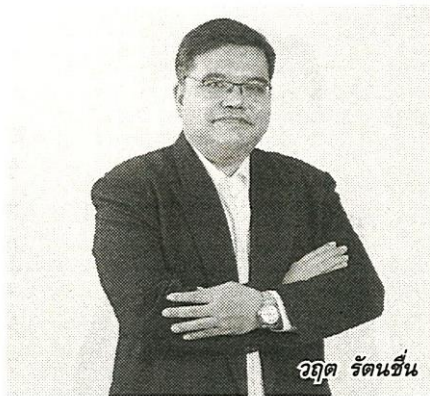
กฟผ. ฟินแบตเตอรี่ EV หมดอายุ

● ผนึก 'กนอ.' ผุดนิคมอุตสาหกรรม Circular

กฟผ. พลิกฟืนแบตเตอรี่จากรถ EV ที่หมดอายุการใช้งานมาถอดประกอบใหม่ เป็นระบบกักเก็บพลังงาน และรีไซเคิลเป็นแบตเตอรี่สี่เหลี่ยมกลับไปใช้งานใหม่ พร้อมจับมือ กนอ. เดินหน้านิคมอุตสาหกรรม Circular ครบวงจร ชัดเจนภายในปีนี้

นายวุฒ รัตนชื่น รองผู้อำนวยการยุทธศาสตร์ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ในฐานะโฆษก กฟผ. เปิดเผยว่า การขยายตัวของยานยนต์ไฟฟ้า (EV) อย่างก้าวกระโดด ทำให้ กฟผ. เล็งเห็นถึงความสำคัญในการบริหารจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์จากการเปลี่ยนผ่านสู่พลังงานสะอาด เช่น แบตเตอรี่ แผงเซลล์แสงอาทิตย์ และของเสียที่เกิดจากการใช้พลังงาน ฯลฯ ซึ่งแบตเตอรี่ถูกจัดเป็นวัตถุอันตรายเนื่องจากประกอบด้วย โลหะหนักและสารเคมีหลายชนิด โดยร่วมมือกับพันธมิตรบูรณาการการบริหารจัดการ ทั้งระบบนิเวศเพื่อการจัดการแบตเตอรี่ใช้แล้วอย่างยั่งยืน

โดย กฟผ. เดินหน้าบริหารจัดการ แบตเตอรี่ใช้แล้วแบบครบวงจร ตั้งแต่การ ถอดแบตเตอรี่ออกจากรถ EV หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ การรวบรวมโดยใช้กล่องนิรภัยเพื่อ ป้องกันอันตรายระหว่างการขนส่งและการ จัดเก็บ การตรวจสอบคุณสมบัติทางไฟฟ้า ตามมาตรฐานความปลอดภัย การคัดแยกเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ (Battery Repurpose) หรือเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิล (Battery Recycle) เพื่อผลิตแบตเตอรี่สี่เหลี่ยมรุ่นใหม่อีกครั้ง

วุฒ รัตนชื่น

ดังนั้น กฟผ. ร่วมกับสำนักงานพัฒนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) ศึกษาพัฒนาระบบกักเก็บพลังงานจากแบตเตอรี่ ที่หมดอายุนำมาใช้กับระบบไฟฟ้า และ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) ศึกษาพัฒนา โรงงานต้นแบบแยกแบล็คแมสจากแบตเตอรี่ ยานยนต์ไฟฟ้า และแบตเตอรี่อุปกรณ์ไฟฟ้า แบบขยายขนาดเพื่อศึกษากระบวนการคืนกลับ โลหะมีค่าจากแบตเตอรี่ที่เสื่อมสภาพ

สำหรับศูนย์ทดสอบผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์ สวทช. ที่ใช้ในการคัดแยก และคัดกรองแบตเตอรี่ที่ผ่านการใช้งานแล้ว (Second Life Battery) ตามมาตรฐาน

ความปลอดภัยสากล อาทิ UN และ IEC ซึ่งจะต้องมีการตรวจสอบสภาพภายนอก และค่าความสมบูรณ์ของแบตเตอรี่ (State of Health : SOH) ที่แสดงระดับความ สามารถในการกักเก็บและจ่ายพลังงานของ แบตเตอรี่ แบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้ กรณี แบตเตอรี่ที่ยังมีค่า SOH มากกว่า 70% จะ ถูกนำกลับมาใช้ใหม่เป็นระบบกักเก็บพลังงาน (BESS) สำหรับระบบไฟฟ้า ขนาด 100 กิโลวัตต์-ชั่วโมง และ 20 กิโลวัตต์-ชั่วโมง ส่วนกรณีที่แบตเตอรี่มีค่า SOH ต่ำกว่า 70% หรือชำรุด จะถูกนำไปเข้าสู่กระบวนการ รีไซเคิล (Battery Recycle) และ กระบวนการคืนกลับแร่สำคัญ (Recovery) ที่โรงงานต้นแบบแยกแบล็คแมส (Black Mass) จากแบตเตอรี่ยานยนต์ไฟฟ้าและ แบตเตอรี่อุปกรณ์ไฟฟ้าแบบขยายขนาด ณ โรงไฟฟ้าวังน้อย เพื่อนำไปพัฒนาเป็นเซลล์ แบตเตอรี่รุ่นใหม่อีกครั้ง

นอกจากนี้ กฟผ. ยังได้ร่วมกับการนิคม อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) อยู่ ระหว่างศึกษาความพร้อมของพื้นที่ที่มีศักยภาพ และรูปแบบการดำเนินการ เพื่อเตรียม การรองรับนิคมอุตสาหกรรม Circular เพื่อ ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการแบตเตอรี่ ยานยนต์ไฟฟ้า แผงเซลล์แสงอาทิตย์ และ ขยะอิเล็กทรอนิกส์ อย่างครบวงจร คาดว่า จะมีความชัดเจนภายในปีนี้ ■

มติชน กรอบบ่าย

Matichon (Mid-Day)
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,200

Section: First Section/คอลัมน์

วันที่: อังคาร 11 สิงหาคม 2569

ปีที่: 49

ฉบับที่: 17684

หน้า: 3(ขวา)

Col.Inch: 22.62 Ad Value: 27,144

PRValue (x3): 81,432

ศิลปิน: ชาว-ดำ

หัวข้อข่าว: อจ.มธ.ชี้เกมวัดใจไทยต้อนรับมินอองโล่ง

อจ.มธ.ชี้เกมวัดใจไทยต้อนรับมินอองโล่ง

เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม รศ.ดร.ม.ล.พินิตพันธุ์ บริพัตร อาจารย์ประจำสาขาวิชาการระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) เปิดเผยมุมมองไทยต้อนรับมิน ออง โล่ง ผู้นำเมียนมาเดินทางเยือนไทย ว่า ไทยมีปฏิสัมพันธ์กับรัฐบาลทหารเมียนมาครั้งนี้ เหมือนเกมวัดใจ บนหลักประกันยังไม่แข็งแรง การดำเนินนโยบายลักษณะนี้ของไทยเป็นไปเพื่อสร้างความไว้วางใจ ส่งสัญญาณบอกรัฐบาลเมียนมาว่าไทยเป็นมิตร พิสูจน์ให้เห็นถึงความพร้อมเป็นมิตรทุกมิติ ผ่านการแบกรับข้อวิจารณ์หรือความเสี่ยงที่เกิดขึ้นทั้งภายใน และภายนอก ดังนั้นรัฐบาลเมียนมาเองก็ต้องพิสูจน์ว่าจะสามารถดำเนินการได้ตามที่ไทยมุ่งหวังหรือไม่ อย่างไรก็ตามไทยจะคาดหวังการดำเนินงานของรัฐบาลทหารเมียนมาได้มากน้อยขนาดไหน ถ้าดูจากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ประเทศถือว่าเป็นเรื่องยาก ไม่ใช่เรื่องจะแก้ไขได้เร็ว ไม่ว่าจะเปิดให้เมียนมาเข้าอาเซียน หรือกระบวนการสันติภาพจะเกิดขึ้น เพราะที่ผ่านมาพิสูจน์แล้วว่า การเมืองเมียนมาควบคุมตัวเองมาโดยตลอด บังคับภายนอกแทบจะไม่มีผลกับการขับเคลื่อนกระบวนการทางการเมืองภายในเมียนมาเลย

รศ.ดร.ม.ล.พินิตพันธุ์กล่าวว่า ส่วนตัวมองว่าประเด็นเรื่องการจัดการปัญหาสามเหลี่ยมจะช่วยเหลือกันได้ เพราะมีความร่วมมือมาอยู่แล้ว เมียนมาเองก็ได้รับผลกระทบเหมือนกัน เรื่องค้าขายแดนก็คิดว่าพอไปได้ เนื่องจากเมื่อมีข้อตกลงระหว่างกันมากขึ้น แต่ถ้าเป็นเรื่องความรุนแรง หรือปัญหาผลประโยชน์และสิ่งแวดล้อมข้ามชายแดน คงจะคาดหวังไม่ได้ว่าสิ่งเหล่านี้จะได้รับการแก้ไขในเร็ววัน มีเงื่อนไขหลายส่วน เช่น ชนกลุ่มน้อยถ้ากระบวนการสันติภาพไม่เริ่มเกิดขึ้น การแก้ไขก็จะทำได้โดยไม่มีประสิทธิภาพ หากมองเรื่องจังหวะเวลา ถือเป็นช่วงจังหวะเวลาดีของไทยจะมีปฏิสัมพันธ์กับเมียนมา เนื่องด้วยเหตุผล 2 ประการ ได้แก่ 1.ไทยกำลังจะเป็นประธานและเจ้าภาพอาเซียน ปี พ.ศ.2571 ระหว่างนี้หากสามารถช่วยประสานงานในเรื่องสันติภาพ ทำให้เมียนมาเข้าสู่อาเซียนเต็มตัวอีกครั้งได้ ก็น่าจะส่งผลดีให้กับไทย และ 2.มิน ออง โล่งเพิ่งได้ขึ้นเป็นประธานาธิบดีสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ถึงแม้จะยังไม่มีความชอบธรรม 100% แต่ก็มีกระแสแสดงให้เห็นว่ายังมีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศมหาอำนาจอีก 2 ประเทศคือจีนและอินเดีย ทำให้เกิดแรงส่งให้ไทยต้องหาทางเกี่ยวพันกับเมียนมาบางประการไว้

มติชน กรอบบ่าย

Matichon (Mid-Day)
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,650

Section: First Section/-

วันที่: อังคาร 11 สิงหาคม 2569

ปีที่: 49

ฉบับที่: 17684

หน้า: 1(ขวา), 2, 3

Col.Inch: 187.20Ad Value: 308,880

PRValue (x3): 926,640

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: ถอดบทเรียนเหตุการณ์กราดยิง โจทย์ใหญ่เร่งล้อมคอก-สกัดซ้ำรอย

ถอดบทเรียนเหตุการณ์กราดยิง โจทย์ใหญ่เร่งล้อมคอก สกัดซ้ำรอย

น.2

ถอดบทเรียนเหตุการณ์กราดยิง โจทย์ใหญ่เร่งล้อมคอก-สกัดซ้ำรอย

หมายเหตุ - ความเห็นและข้อเสนอแนะนักวิชาการถึงแนวทางป้องกันและแก้ปัญหาจากเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา กรณีนักเรียนชายชั้น ม.3 ก่อเหตุยิงครู บุคลากร และนักเรียนภายในโรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี ทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก

วรากรณ์ โฆษิตพิทยาสุนันท์

โฆษกกรมสุขภาพจิตและกระทรวงสาธารณสุข

พ ฤติกรรมความรุนแรงที่สังคมมองเห็นเปรียบเสมือน “ยอดภูเขาน้ำแข็ง” เพราะสิ่งที่ปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรมให้เห็น เป็นเพียงส่วนที่โผล่พ้นน้ำ ขณะที่ภายใต้พฤติกรรมอาจมีปัจจัยอีกจำนวนมากที่สั่งสมอยู่ก่อนหน้านั้น ทั้งประสบการณ์การถูกกลั่นแกล้ง การถูกทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ ปัญหาความล้มพินัย ตลอดจนปัญหาสุขภาพจิตเดิมของบุคคลนั้น เมื่อเกิดความเครียด ความโกรธ ความเจ็บปวดทางอารมณ์ขึ้น แต่ไม่ได้รับการระบายหรือได้รับความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม ความรู้สึกเหล่านี้อาจสะสมและหมุนเวียนอยู่ภายในตัวบุคคลในบางคน พลังดังกล่าวอาจย้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง เช่น เกิดภาวะซึมเศร้า พฤติกรรมทำร้ายตัวเอง หรือรุนแรงถึงขั้นพยายามฆ่าตัวตาย ขณะที่อีกส่วนหนึ่งอาจจะระบายความรู้สึกออกไปภายนอก กลายเป็นความก้าวร้าว การทำร้ายผู้อื่น หรือ

พฤติกรรมรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ความรุนแรงที่เราเห็น ไม่ได้บอกเราทั้งหมดว่าข้างใต้เกิดอะไรขึ้น เพราะสิ่งที่ปรากฏออกมาเป็นเพียงปลายหางของปัญหาที่อาจสะสมมานาน การตอบสนองของแต่ละคนต่อประสบการณ์ความเครียดหรือความเจ็บปวดจึงแตกต่างกัน และไม่ได้หมายความว่าบุคคลหนึ่งจะสามารถเลือกได้อย่างมีสติว่าจะระบายออกมาในรูปแบบใด เพราะกลไกทางอารมณ์และจิตใจมีปัจจัยเกี่ยวข้องหลายด้าน

หากพิจารณาจากข้อมูลและสถิติ เหตุการณ์กราดยิงไม่ได้เกิดจากเด็กเป็นส่วนใหญ่ แต่เหตุที่ผู้ก่อเหตุเป็นเด็กหรือเยาวชนมักกระตุ้นความสนใจของสังคมมากกว่า เพราะคนจำนวนมากไม่สามารถทำความเข้าใจได้ทันทีว่า เหตุใดเด็กจึงเลือกตอบสนองต่อปัญหาด้วยความรุนแรงในระดับดังกล่าว เมื่อย้อนดูเหตุการณ์ความรุนแรงในอดีต จะพบผู้ก่อเหตุที่เป็นผู้ใหญ่จำนวนมาก ทั้งเหตุการณ์ในพื้นที่สาธารณะ ศูนย์เด็กเล็ก หรือห้างสรรพสินค้า แต่เมื่อเป็นเด็กก่อเหตุ สังคมมักตั้งคำถามมากเป็นพิเศษ เพราะความคาดหว้งโดยทั่วไปมองว่าเด็กยังอยู่ในช่วงวัยที่ควรได้รับการดูแลและปกป้อง ดังนั้น จึงไม่ควรสรุปจากเหตุการณ์ที่เป็นข่าวเพียงไม่กี่กรณีว่าเด็กมีแนวโน้มก่อเหตุรุนแรงมากกว่าผู้ใหญ่

ประเด็นที่ต้องเฝ้าระวังเป็นพิเศษหลังเกิดเหตุรุนแรง คือ ความเป็นไปได้ของพฤติกรรมเลียนแบบ “Copycat” มีบทเรียนจากต่างประเทศพบว่า เมื่อเกิด

เหตุการณ์รุนแรงขึ้นแล้ว เหตุการณ์ลักษณะเดียวกันสามารถเกิดขึ้นซ้ำได้ หนึ่งในปัจจัยสำคัญ คือ การเรียนรู้จากเหตุการณ์ก่อนหน้า การเรียนรู้ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าผู้รับข้อมูลข่าวสารจะกลายเป็นผู้ก่อเหตุทั้งหมด แต่ในบุคคลที่มีความคิดหรือความเปราะบางบางอย่างอยู่เดิม อาจรับข้อมูลเพียงบางส่วนจากการนำเสนอเหตุการณ์ แล้วนำไปเชื่อมโยงกับความคิดหรือความคับข้องใจของตัวเอง สิ่งที่น่ากังวล คือ ผู้มีแนวโน้มก่อเหตุอาจไม่ได้รับสารทั้งหมดที่สื่อหรือผู้เชี่ยวชาญพยายามอธิบาย แต่อาจหยิบเพียงบางช่วงไปตีความว่าเป็นเหตุผลที่สนับสนุนความคิดของตัวเอง

“เราไม่ได้ต้องการให้คนเป็นร้อยคนคิดแบบนั้น เรากำลังกับคนเพียงคนเดียวที่หยิบข้อมูลบางส่วนไปตีความผิด แล้วนำไปใช้เป็นเหตุผลในการก่อเหตุ”

ปัจจุบันประเทศไทยอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการเรียนรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ลักษณะนี้ จึงยังไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์ใดจะเข้าข่าย Copycat หรือเกิดภายในเวลาเท่าใด ก่อนหน้านั้นประเทศไทยเคยมีเหตุการณ์ลักษณะใกล้เคียงกัน เหตุการณ์ครั้งล่าสุดทำให้ประเด็นดังกล่าวต้องได้รับการเรียนรู้อย่างจริงจังมากขึ้น ประเด็นสำคัญ คือ การสังเกตสัญญาณเตือน เพราะในหลายกรณี เมื่อย้อนกลับไปตรวจสอบภายหลัง มักพบพฤติกรรมบางอย่างที่สามารถมองได้ว่าเป็นสัญญาณของความรุนแรงมาก่อน แต่ช่วงนั้นคนรอบข้างอาจไม่ให้ความสำคัญ พฤติกรรมที่ควรให้ความ

สนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ การพูดถึงการทำร้ายหรือฆ่าผู้อื่น การพูดถึงการจบชีวิตของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง การเริ่มพกอาวุธมาใช้ รวมถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่การทำร้ายตัวเอง ผู้อื่น สัตว์ หรือทำลายสิ่งของ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวจะกลายเป็นผู้ก่อเหตุรุนแรง แต่เป็นสัญญาณที่ควรสังเกตและประเมินอย่างจริงจัง โดยเฉพาะเมื่อมีหลายสัญญาณเกิดขึ้นร่วมกัน ซึ่งความรุนแรงครั้งใหญ่จำนวนมากไม่ได้เกิดขึ้นจากศูนย์ แต่มักมีความรุนแรงเล็กๆ ปรากฏให้เห็นมาก่อน เพียงแต่ตอนนั้นเราอาจไม่เห็นความสำคัญ

ปัญหา คือ สัญญาณเหล่านี้อาจถูกมองข้าม เพราะครูหนึ่งคนต้องดูแลนักเรียนจำนวนมาก เพื่อนบางคนไม่สนิท เด็กบางคนอาจเก็บตัว ไม่พูด ไม่เล่าความรู้สึกให้ใครฟัง ช่องว่างดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงปัญหาของโรงเรียน แต่เป็นโจทย์ของทั้งสังคมว่า จะทำอะไรให้ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน และชุมชน มีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นมากพอที่จะมองเห็นการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ เหล่านี้ได้เร็วขึ้น

การแก้ปัญหาไม่ควรมุ่งไปที่การคัดกรองเด็กทุกคนเพียงอย่างเดียว เพราะในทางปฏิบัติไม่สามารถให้จิตแพทย์หรือบุคลากรด้านสุขภาพจิตเข้าไปประเมินเด็กทุกคนทั่วประเทศได้อย่างต่อเนื่อง แม้โรงเรียนจะสามารถใช้แบบประเมินหรือเครื่องมือคัดกรองทางสุขภาพจิตได้ แต่การคัดกรองปีละครั้ง ไม่สามารถสะท้อนสภาวะทางอารมณ์ของเด็กที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาได้ทั้งหมด และสิ่งที่สำคัญกว่า คือ การสร้าง “เกราะป้องกันทางใจ” ให้เด็กทุกคนตั้งแต่นาน ทั้งทักษะการจัดการอารมณ์ การแก้ปัญหา การมีพื้นที่ปลอดภัย

ในการพูดคุย และการทำให้เด็กกล้าที่จะขอความช่วยเหลือเมื่อเจอปัญหา ต้องทำให้เด็กทุกคนมีภูมิคุ้มกันทางใจ รู้ว่าถ้าเกิดปัญหาขึ้น เขาสามารถหันไปหาใครได้ และโรงเรียนควรมีระบบสนับสนุนครูให้มีความรู้ในการสังเกตพฤติกรรม มีแนวทางเมื่อพบสัญญาณผิดปกติ และมีผู้เชี่ยวชาญหรือช่องทางให้บริการเมื่อครูไม่สามารถจัดการสถานการณ์ได้

ในทางปฏิบัติ เพื่อนมักเป็นคนแรกๆ ที่สังเกตเห็นความผิดปกติ เพราะเด็กใช้เวลาอยู่กับเพื่อนในชีวิตประจำวันมากกว่าที่ครูคนหนึ่งจะสามารถติดตามเด็กแต่ละคนได้อย่างใกล้ชิด ดังนั้นการสร้างทักษะให้เพื่อนสามารถรับฟังและช่วยเหลือกันจึงมีความสำคัญ การช่วยเหลือไม่ได้หมายถึงการเข้าไปสั่งสอนหรือบอกให้เพื่อนทำ แต่สิ่งที่ควรทำ คือ เปิดพื้นที่ให้พูด ค่อยๆ ถามว่าต้องการให้ช่วยหรือไม่ อยากให้พาไปพูดคุยกับผู้ใหญ่ที่ไว้ใจหรือไม่ โดยเฉพาะกรณีเด็กมีปัญหากับครู หรือครอบครัว การบังคับให้เด็กไปเล่ากับบุคคลที่เขาไม่ไว้วางใจอาจยิ่งทำให้ปิดกั้นตัวเองมากขึ้น ซึ่งเพื่อนไม่จำเป็นต้องเป็นคนแก้ปัญหาให้เพื่อน แต่ต้องเป็นคนที่ทำให้เขารู้ว่า เขาไม่จำเป็นต้องเผชิญปัญหานั้นเพียงลำพัง หากพบว่ามีความเสี่ยงรุนแรง เพื่อนไม่ควรรับภาระไว้เพียงคนเดียว แต่ควรเชื่อมต่อผู้ใหญ่หรือผู้เชี่ยวชาญที่เด็กไว้วางใจ สำหรับเด็กหรือเยาวชนที่รู้สึกไม่สามารถพูดคุยกับครอบครัว ครู หรือเพื่อนได้ ยังสามารถขอความช่วยเหลือผ่านช่องทางอื่นได้ กรณีปัญหาด้านการศึกษา การถูกกลั่นแกล้งหรือไม่ได้รับการแก้ไขจากโรงเรียน สามารถติดต่อสายด่วนการศึกษา 1579 ของกระทรวงศึกษาธิการ หากเป็นปัญหาคบครัวหรือปัญหาสังคม สามารถติดต่อสายด่วน 1300 ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หากรู้สึกเศร้า เครียด มีปัญหาทางใจไม่สามารถอธิบายได้ สามารถติดต่อสายด่วนสุขภาพจิต 1323 มีช่องทางเหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของระบบช่วยเหลือ แต่สิ่งสำคัญ คือ ทำให้คนที่กำลังมีปัญหา รู้ว่าการขอความช่วยเหลือไม่ใช่เรื่องผิด และไม่จำเป็นต้องจ้องจนปัญหากลายเป็นวิกฤต

ในกรณีของความรุนแรงต่อตัวเอง โดยเฉพาะภาวะที่บุคคลกำลังอยู่ในช่วงตัดสินใจฆ่าตัวตาย การมีใครสักคนเข้าไปนั่งรับฟังในช่วงเวลาวิกฤตสามารถช่วยลดความเสี่ยงลงได้อย่างมีนัยสำคัญ แม้จะไม่สามารถนำตัวเลขดังกล่าวไปเหมารวมกับความรุนแรงทุกประเภทได้ แต่หลักการสำคัญ คือ การเปิดพื้นที่ให้บุคคลได้พูดถึงความเจ็บปวด ความโกรธ และความสิ้นหวัง สามารถช่วยให้สถานการณ์มีโอกาสคลี่คลายก่อนถึงจุดที่ไม่สามารถย้อนกลับได้ บางครั้งสิ่งที่คนกำลังอยู่ในภาวะวิกฤตต้องการ ไม่ใช่คำตอบที่ดีที่สุด แต่คือใครสัก

คนที่ยอมอยู่กับเขาและฟังว่าเขากำลังเจ็บปวดแค่ไหน

การอธิบายเหตุการณ์รุนแรงด้วยสาเหตุเดียว เช่น ปัญหาส่วนตัว ปัญหาครอบครัว การถูกกลั่นแกล้ง สุขภาพจิต หรือการเข้าถึงอาวุธ อาจไม่เพียงพอ เพราะเหตุการณ์หนึ่งอาจเกิดจากปัจจัยหลายอย่างที่มาประกอบกันในช่วงเวลาเดียวกัน แนวคิดหนึ่งที่ใช้อธิบายเรื่องนี้คือ “Swiss Cheese Model” เปรียบเหมือนแผ่นชีสที่มีรูจำนวนมาก เมื่อรูแต่ละแผ่นมาเรียงตรงกันพอดี จึงเปิดช่องให้เหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นได้ ดังนั้น หากสามารถลดปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งออกไปได้ ก็อาจทำให้โอกาสที่ปัจจัยทั้งหมดจะเรียงตัวตรงกันลดลง

อาวุธอาจไม่ใช่ปัจจัยโดยตรงที่ทำให้บุคคลหนึ่งตัดสินใจก่อความรุนแรง แต่เป็นปัจจัยที่สามารถขยายขนาดของความเสียหายได้อย่างชัดเจน หากบุคคลที่มีความคิดรุนแรงสามารถเข้าถึงอาวุธที่มีศักยภาพในการทำลายคนจำนวนมากได้ ผลกระทบที่เกิดขึ้นย่อมมีโอกาสรุนแรงและกว้างขวางมากขึ้น

อาวุธอาจไม่ได้สร้างความคิดรุนแรงขึ้นมา แต่เมื่อความคิดนั้นเกิดขึ้นแล้ว อาวุธสามารถทำให้ขนาดของความเสียหายใหญ่ขึ้นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ การป้องกันเหตุจึงต้องทำหลายด้านพร้อมกัน ทั้งการดูแลสุขภาพจิต การสร้างระบบช่วยเหลือ การสังเกตสัญญาณเตือน และการลดโอกาสเข้าถึงสิ่งที่สามารถขยายความรุนแรง สำหรับผู้ปกครองที่กำลังวิตกกังวลว่า ลูกจะปลอดภัยหรือไม่เมื่อต้องไปโรงเรียน พ่อแม่สามารถตระหนักถึงความเสี่ยงได้ แต่ไม่ควรปล่อยให้ความตระหนักกลายเป็นความตื่นตระหนกจนกระทบการใช้ชีวิตของเด็ก สิ่งที่เราควรทำ คือ ใช้เหตุการณ์นี้เป็นโอกาสเปิดบทสนทนากับลูก เช่น หากเกิดเหตุฉุกเฉิน ลูกจะหนี ซ่อน หรือขอความช่วยเหลืออย่างไร ลูกมีเพื่อนคนไหนกำลังมีปัญหาหรือมีสัญญาณความรุนแรงหรือไม่ หากตัวลูกเองกำลังมีปัญหา จะกล้าเล่าให้พ่อแม่ฟังหรือไม่ ประเด็นสำคัญคือ ไม่ควรสอนให้เด็กตีตัวออกห่างจากเพื่อนที่มีปัญหา แต่ควรสอนให้รู้ว่าจะช่วยเหลือเพื่อนอย่างไร และเมื่อใดที่จำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่

เราไม่ควรใช้ความกลัวเป็นเหตุผลทำให้ลูกไม่ไปโรงเรียน แต่ควรใช้ความกังวลเป็นโอกาสในการคุยกับลูกว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้น ลูกมีทางออกและมีคนที่พร้อมจะช่วยเหลือหรือไม่ พร้อมกันนั้น โรงเรียนควรเตรียมความพร้อมด้านความปลอดภัย ฝึกซ้อมรับมือเหตุฉุกเฉินอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การรับมือกลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมความปลอดภัย

เมื่อเวลาผ่านไป ความหวาดกลัวของสังคมย่อมลดลง และเด็กสามารถกลับมาใช้ชีวิตตามปกติได้

ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดี แต่สิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้น คือ การที่สังคมกลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิมโดยไม่ได้เรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา หากทุกคนมองว่าปัญหานี้เป็นเพียงหน้าที่ของหน่วยงานรัฐหรือโรงเรียนในการแก้ไข โอกาสที่ปัญหาจะกลับมาเกิดซ้ำก็ยังคงมีอยู่ แต่หากสังคมมองว่าเป็นปัญหาร่วมกัน ทั้งครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ชุมชน หน่วยงานรัฐ และผู้ผลิตเนื้อหา จะสามารถช่วยกันลดปัจจัยเสี่ยงได้มากขึ้น

ส่วนการนำเสนอข่าวหลังเกิดเหตุ โดยเฉพาะการเร่งวิเคราะห์แรงจูงใจ อาวุธ วิธีการก่อเหตุ หรือการนำรายละเอียดต่างๆ มาขยายซ้ำในหลายช่องทาง สื่อควรจะหลีกเลี่ยงการนำเสนอรายละเอียดบางประเภท เพื่อไม่ให้เหตุการณ์ถูกขยายซ้ำจนกลายเป็นต้นแบบหรือข้อมูลสำหรับผู้มีความเสี่ยง เหตุผลสำคัญ คือ ประเทศที่เคยเกิดเหตุลักษณะนี้ซ้ำๆ เรียนรู้ว่าการนำเสนอข่าวอาจทำให้เกิดการจดจำรูปแบบเดิม และในบางกรณีสามารถเชื่อมโยงพฤติกรรมเลียนแบบได้

ปัจจุบันผู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชนไม่ได้มีเพียงสื่อมวลชนกระแสหลัก แต่รวมถึงเพจ ผู้สร้างคอนเทนต์ ยูทูบเบอร์ ดิ็กต็อกเกอร์ และบัญชีจากต่างประเทศที่สามารถเข้าถึงผู้ชมจำนวนมากได้ ปัญหาคือเนื้อหาบางประเภทอาจนำเสนอข้อมูลจริงปะปนกับข้อมูลที่คลาดเคลื่อน ใช้ภาพหัวหรือเนื้อหาที่กระตุ้นอารมณ์ ทำให้เกิดความโกรธ ความเกลียดชังต่อบุคคลหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ดังนั้นทุกคนที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของสังคมต้องตระหนักว่า ตัวเองไม่ได้เป็นเพียงผู้รายงานเหตุการณ์ แต่กำลังมีส่วนกำหนดอารมณ์ของผู้รับสารด้วย โดยเฉพาะการนำคำสัมภาษณ์ของเด็ก ครู หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องไปเผยแพร่ อาจนำไปสู่การตีตรา การไล่ล่า หรือการโจมตีในโลกออนไลน์

เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น ไม่ควรถูกมองเป็นเพียงปัญหาของผู้ก่อเหตุ ครอบครัว โรงเรียน หรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง แต่ควรถูกมองเป็นปัญหาที่ทุกภาคส่วนต้องร่วมกันรับผิดชอบ เพราะไม่มีระบบใดสามารถมองเห็นสัญญาณของทุกคนได้ตลอดเวลา การมีครอบครัวที่เปราะบาง โรงเรียนที่มีระบบช่วยเหลือ เพื่อนที่รู้จักรับฟัง บุคลากรที่รู้ว่าจะส่งต่ออย่างไร และสื่อที่นำเสนอข้อมูลอย่างรับผิดชอบ ล้วนเป็นชิ้นส่วนสำคัญในการลดโอกาสที่ปัจจัยเสี่ยงต่างๆ จะมาบรรจบกัน

ถ้าเรามองว่านี่เป็นปัญหาของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ปัญหาก็จะวนกลับมา แต่ถ้าเรามองว่า นี่คือปัญหาของสังคมไทย ทุกคนจะมีส่วนร่วมช่วยกันดึงปัจจัยเสี่ยงออกคนละชิ้น และนั่นอาจทำให้เหตุการณ์ที่ดูเหมือนจะเกิดขึ้นซ้ำ เกิดขึ้นช้าลงหรือไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้

(อ่านต่อหน้า 3)

ถอดบทเรียนเหตุการณ์ราดยาง

โจทย์ใหญ่เร่งล้อมคอก-สกัดช๊ารอย

ต่อจากหน้า 2

นิธิดา แสงสิงแก้ว

อาจารย์ประจำคณะวารสารศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มองว่าเป็นปรากฏการณ์ที่สะท้อนความบกพร่องทางสังคม เหตุการณ์แบบนี้ไม่ได้มาจากสาเหตุเดียว แต่เป็นผลผลิตและผลลัพธ์ของภาพรวม คล้ายๆ ปัญหาของเหตุการณ์วิกฤตหรือเคสของการฆ่าตัวตาย มันเป็นความล้มเหลวของทุกฟังก์ชันไม่ว่าจะเป็นการศึกษา หรือในแง่ของครอบครัว คิดว่าเป็นมุมมองภาครัฐในแง่ของการทำนโยบายที่เกี่ยวข้องให้ปรากฏและถูก implement อย่างชัดเจน และจริงจัง พอเกิดเหตุการณ์แบบนี้ จะไม่พูดว่ามันเป็นปัญหาของใคร เพราะทุกคนต้องร่วมมือกัน

จากเมื่อก่อนที่คนรู้จักว่าการราดยางเป็นเรื่องที่ไกลตัวมาก แต่วันนี้มันใกล้เข้ามาเรื่อยๆ สิ่งที่เป็นคำถามสำคัญมากๆ คือ ต้องโฟกัสประเด็นโดยไม่หลงไปที่ปัจเจก กล่าวคือ ปกติแล้วเวลาเกิดเหตุการณ์ต่างๆ มักมีการเบลมหรือหาคนผิด ซึ่งเป็นการกลไกปกติ โดยมุ่งไปที่ตัวบุคคลเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นตัวของเยาวชน คุณครู คนเลี้ยงดู พ่อแม่ ผู้ปกครอง แต่เราไม่เคยผลักไปถึงตัวระบบ อย่างไรก็ตาม มันต้องไม่ใช่ปัญหาระดับปัจเจก แต่ต้องไปถึงเรื่องเชิงนโยบาย และภาครัฐต้องมีความรับผิดชอบต่อร่วมจัดการปัญหานี้ด้วย อย่างเช่นการเข้าถึงอาวุธปืนของเยาวชน เราต้องช่วยกันดูในการวิเคราะห์ภาพรวมว่าจะจัดการอย่างไรหรือแก้ปัญหาอย่างไร เพราะปัญหานี้ไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นครั้งเดียวจบแน่นอน

ประเด็นที่ห่วงคือ ณ วันนี้เราอยู่ในนิเวศวิทยาของสื่อที่ทุกคนเข้าถึงข้อมูลและเป็นลักษณะของความรู้สึกร่วมที่ไม่ใช่แค่การเกิดเหตุการณ์ แต่ถ้าเกิดเหตุการณ์นั้นกับโรงเรียนนั้นได้ มันจะสามารถเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นกับโรงเรียนของเราได้เช่นกัน ข่าวที่เกิดขึ้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่

ได้มีแค่การรายงานข่าวจาก Who, What, Where, When, Why อย่างเดียว แต่มันมีสิ่งที่ถูกเอาไปเสริม เอาไปเติมและตีความมากขึ้นในโลกปัจจุบัน สารไม่ได้เป็นสารจากเหตุการณ์แล้ว แต่ไปบวกกับความรู้สึก อีโมชัน ฟीलลิง การตัดสิน หรือความรู้สึกของตัวเองโดยที่อาจจะยังไม่ได้ผ่านการกลั่นกรองหรือยังไม่มีหลักฐานใดๆ

ซึ่งเราไม่สามารถป้องกันได้ว่าข้อมูลเหล่านั้นจากครีเอเตอร์ จากนักข่าว จากชาวเน็ตคนไหน มันจะไปโผล่อยู่ที่หน้าจอลูกหลานของเราบ้าง สังคมมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งเคสนี้จะชัดมากที่เราต่างคนต่างพึ่งพาแหล่งข้อมูลซึ่งกันและกัน บางทีลูกเรา หลานเรา นักเรียนของเราไม่ได้รับข้อมูลจากเราในเรื่องนี้แล้ว แต่กลายเป็นข้อมูลที่มาจากทุกทิศทาง

ขอเรียกร้องความรับผิดชอบ ไม่ใช่เฉพาะกับสื่อ แต่กับทุกๆ คน ขอให้มองในแง่ของการส่งสารความรับผิดชอบต่อข้อมูลที่เราจะเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างปัจจัยที่เอื้อให้เกิดความรุนแรงหรือเอื้อให้เกิดเหตุการณ์ลักษณะนี้ในอนาคต

หากมองจากทฤษฎีผู้รับสาร มันมีทั้งกลุ่มที่เป็น active audience หรือ active agent กับ passive agent ถ้าเกิดในกลุ่มทฤษฎีการสื่อสารที่เชื่อว่าสื่อมีพลัง แนนอนมันก็มีแนวโน้มถ้าเกิดสื่อนำเสนออะไร โอกาสในการความเข้าใจรับเหตุการณ์ ทำตาม มันก็จะเกิดได้ง่าย แต่ถ้าอยู่อีกฟากหนึ่งของการมองเรื่องการรู้เท่าทันสื่อ คือ มองว่าผู้รับสารมีวิจารณญาณ

มติชน กรอบข่าว

Matichon (Mid-Day)
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,650

Section: First Section/-

วันที่: อังคาร 11 สิงหาคม 2569

ปีที่: 49

ฉบับที่: 17684

หน้า: 1(ขวา), 2, 3

Col.Inch: 187.20

Ad Value: 308,880

PRValue (x3): 926,640

คลิป: 55

หัวข้อข่าว: ถอดบทเรียนเหตุการณ์ราตรียิ่ง โจทย์ใหญ่เร่งล้อมคอก-สกัดข่าวร้าย

มีภูมิด้านทานที่แข็งแรงเพียงพอ มีคนที่สามารถคุยหรือคลายข้อสงสัย คลายปมเหมือนเกิดความเครียดในเหตุการณ์ทั่วไป แต่มีวิธีการไขก๊อก หรือการระบายความเครียดตรงนั้นได้ มันก็อาจจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่เขาสามารถจัดการตัวเอง

สำหรับการห้ามไม่ให้เด็กเห็น หรือดูค่อนข้างยาก แต่ทิศทางภาพรวม อาจจะเป็นอย่างอื่น ภูมิคุ้มกันของตัวบุคคล รู้สึกว่าภาพรวมข่าวเนชั่นมีการรับรู้สูง ถ้าไล่เหตุการณ์ที่ผ่านมา สังคมไทยตื่นตัวมากกับการช่วยกันเตือน อย่างครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน เมสเสจแรกๆ ที่ได้รับ ไม่ใช่เรื่องคลิปหรือข้อมูลที่ไม่ควรดู แต่เป็นเมสเสจว่าเราต้องช่วยกันช่วยกันเชฟเด็กที่เหลือน และดูว่าอะไรคือข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นต่อรายงานแค่นั้น ในภาพใหญ่สังคมตื่นตัวขึ้นมาก สำหรับการช่วยเตือน ในมุมที่ไม่ให้สิ่งเหล่านี้ปรากฏ แต่ถามว่าห้ามได้ไหม มันห้ามไม่ได้ เพราะหลังจากเกิดเหตุการณ์ไม่กี่ชั่วโมง เราก็เริ่มเห็นคลิป เห็นภาพกล้องวงจรปิด เห็นข้อมูลต่างๆ รวมถึงการวิเคราะห์เฉพาะกลุ่มจำนวนมากปรากฏขึ้น

วิธีที่ดีที่สุด คือ การชวนลูกคุย ต้องหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาคุย คุยมุมมองของลูก ว่าลูกคิดอย่างไร ลูกรู้สึกอย่างไร เป็นเรื่องธรรมชาติ และเป็นเรื่องที่ดีที่จะเอาเรื่องนี้เข้ามาคุยกับลูก เพื่อให้เขาสะท้อนเสียงของตัวเอง บางทีมันอาจจะทำให้เราได้ยินอะไรหลายๆ อย่างที่เราไม่เคยคิดก็ได้

อย่าลืมนึกว่าเด็กอายุ 14 ปี มันจะเป็นโลกของเพื่อน โลกของโรงเรียน เขาไม่ได้เป็นเด็กแล้ว แต่เขาโตขึ้นและมีความคิด มีความเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หลังจากนั้นเราค่อยๆ สังเกตไปด้วยว่าเขาคิดอย่างไร เขารู้สึกอย่างไร เราก็จะมองเห็น แต่วิธีนี้จะใช้ได้กับครอบครัวที่เวลา มีอะไรแล้วคุยกัน ถ้าเราไม่เคยคุยกันมาก่อน มันก็อาจจะยากเหมือนกันที่อยู่ๆ จะไปเปิดบทสนทนา เพราะบางทีก็จะเต็มไปด้วยการตัดสินของเราอยู่แล้วระดับหนึ่ง

จันทร์, 10 สิงหาคม

2569

Search

[facebook.com/thaipost](https://www.facebook.com/thaipost))

สภาพอากาศวันนี้

THAILAND

32.1°C/26.6°C

s://twitter.com/thaipost)

channel/UCDSxrK6OhOK-

[gram.com/thaipost_ig/](http://www.gram.ac.th/gram.com/thaipost_ig/))

.tiktok.com/@thaiposttk)

LINE : @THAIPOST

(<https://lin.ee/ukteb32>)

การเมือง ([HTTPS://WWW.THAIPOST.NET/POLITICS/](https://www.thaipost.net/politics/))

เพลง สีเงิน

([HTTPS://WWW.THAIPOST.NET/%E0%B9%80%E0%B8%9B%E0%B8%A5%E0%B8%A7%E0%B8%AA%E0%B8%B5%E0%B9%80%E0%B8%87%E0%B8%B4%E0%B8%99/](https://www.thaipost.net/%E0%B9%80%E0%B8%9B%E0%B8%A5%E0%B8%A7%E0%B8%AA%E0%B8%B5%E0%B9%80%E0%B8%87%E0%B8%B4%E0%B8%99/))

คอลัมน์นิสต์ ([HTTPS://WWW.THAIPOST.NET/COLUMNIST/](https://www.thai-post.net/columnist/))

เศรษฐกิจ (HTTPS://WWW.THAIPOST.NET/ECONOMY/)

ต่างประเทศ (HTTPS://WWW.THAIPOST.NET/ABROAD/)

บันเทิง (HTTPS://WWW.THAIPPOST.NET/ENTERTAINMENT/)

หนังสือพิมพ์ ([HTTPS://WWW.THAIPOST.NET/NEWS-PAPER/](https://www.thaipost.net/news-paper/))

ไทยโพสต์ทีวี (HTTPS://WWW.THAIPPOST.NET/THAIPPOST-TV/)

(เพลว สีเงิน

‘โปรดอ่านก่อนดำ’

^h(<https://www.thaipost.net/columnis...>

+

(พักภาคหอม

ไม่เอาอะไรสักอย่าง

^h(<https://www.thaipost.net/columnis...>)

+

(វិសាមញ្ញប័ណ្ណ)

‘ไม่ต้องกังวล?’

^h(<https://www.thaipost.net/columnis...>)

+

(คั่นปากอยากเล่า

พากรอบครัวซ้อปป้ง

^h(<https://www.thaipost.net/columnis...>

†

เปิดงานวิจัย 'มร.' ออกแบบโรงเรียน รับมือเหตุการณ์ภัย

10 สิงหาคม 2569 เวลา 7:36 น. (<https://www.thaipost.net/x-cite-news/1047221/>)

(<https://www.thaipost.net/highlight/1045960/>)

ช็อกช้า! พบปู-ย่า มียิง
รร.เทพศิรินทร์ เสียชีวิตในบ้าน

เปิดงานวิจัย 'ธรรมศาสตร์' ออกแบบโรงเรียนเพื่อป้องกันเหตุกราดยิง 'รองอธิการบดี มธ.' ชงรัฐบาลฯแผนซ้อมเผชิญเหตุก่อการร้ายเข้าไปในหลักสูตรเหมือนซ้อมหนีไฟ

10 ส.ค. 2569 – รศ.ดร.สุปรیتی ฤทธิรงค์ รองอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ และอาจารย์ประจำคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) เปิดเผยว่า จากเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียน จ.นนทบุรี ทำให้มีการพูดถึงประเด็นความปลอดภัยในโรงเรียนกันมากขึ้น ส่วนตัวในฐานะที่เคยทำวิจัยและเขียนบทความเกี่ยวกับการออกแบบอาคารเพื่อรับมือกับการก่อการร้าย (Terrorism) มาเป็นเวลากว่า 10 ปี และมีโอกาสเป็นที่ปรึกษางานวิจัยของนักศึกษาปริญญาโทชั้นปีที่ 1 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มธ. หัวข้อ “แนวทางการออกแบบและป้องกันสถานศึกษาระดับประถม เพื่อลดความสูญเสียจากปัญหาปัจจัยความไม่ปลอดภัยที่เกิดจากบุคคลภายนอก” เมื่อปี 2566 ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบอาคารสถานศึกษาเพื่อรองรับสถานการณ์ในรูปแบบการคุกคามเดียวเพื่อก่อการร้ายหมู่ โดยเลือกโรงเรียนขนาดกลางที่มีนักเรียนไม่เกิน 1,000 คน มาเป็นกรณีศึกษา (Case Study) ในการวางแผนปรับปรุงพัฒนาอาคาร จึงขอนำสาระสำคัญจากงานวิจัยและประสบการณ์มาเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขปัญหาในอนาคต

รศ. ดร.สุปรیتی กล่าวว่า หัวใจสำคัญของการออกแบบโรงเรียน คือความพยายามที่จะหวนเวลาผู้ก่อเหตุให้ได้มากที่สุด เพื่อลดความสูญเสีย ช่วยให้ผู้ประสบภัยมีเวลาหนีหรือซ่อนตัว และรอคอยให้เจ้าหน้าที่เข้ามาควบคุมสถานการณ์ ซึ่งแม้งานวิจัยชิ้นนี้จะอ้างอิงทฤษฎีและกฎระเบียบการอพยพจากต่างประเทศ แต่ก็ได้นำมาปรับปรุงให้เข้ากับบริบทของโรงเรียนในประเทศไทย โดยผ่านการเก็บข้อมูลและสอบถามความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิและบุคลากรไทยกว่า 20-30 คน

te=colorbox&utm_source=thaipt&utm_medium=referral&utm_content=thumbs-mid-article-a:Mid Article Thumbnails 2:abp-mode):e=colorbox&utm_source=thaipt&utm_medium=referral&utm_content=thumbs-mid-article-a:Mid Article Thumbnails 2:abp-mode)

(https://t.mikanutra.com/click)

หญิงวัย50+ร่างทองจนคนรอบตัวหมองจริง

Mikanutra

อ่านต่อ

(https://t.mikanutra.com/click)

(https://www.ic.com/th/trade-indices)

ดัชนีทั่วโลกกำลังคึกคัก ถึงเวลาเทรดแล้ว!

IC

อ่านเพิ่มเติม

(https://www.ic.com/th/trade-indices)

(https://www.thaipost.net/hi-

1047221/)

สำหรับผลการศึกษาวิจัย แบ่งแนวทางการออกแบบโรงเรียนเพื่อรับมือกับผู้ก่อเหตุใน 2 ลักษณะ คือ 1.ผู้ก่อเหตุจากภายนอก (Outsiders) ซึ่งจะเน้นไปที่การป้องกันตั้งแต่ผังบริเวณรอบนอกอาคาร นับตั้งแต่การออกแบบรั้วให้ปืนเข้ามาได้ยาก และใช้มาตรการกั้นรั้วเหล็ก เช่น การจัดภูมิทัศน์ด้วยต้นไม้บางประเภท หรือการใช้คูน้ำ เพื่อให้ผู้ก่อเหตุเข้ามาได้ยากและหลบหนีได้ลำบาก ส่วนการวางผังอาคารจะเป็นแบบกระจายตัวห่างกัน (Cluster) เพื่อเพิ่มระยะห่างระหว่างอาคาร ซึ่งจะช่วยให้ผู้ก่อเหตุถูกมองเห็นได้ง่ายในพื้นที่โล่ง ทำให้ก่อเหตุได้ยากขึ้น ต่างจากอาคารที่ติดกันเกินไป

2.ผู้ก่อเหตุจากภายใน (Insiders) เนื่องจากเป็นคนในที่จะรู้เส้นทางและผังอาคารดีอยู่แล้ว จึงเน้นการออกแบบพื้นที่ภายในอาคาร โดยแบ่งเป็นระบบเชิงรุก (Active) ที่เน้นการหลบหนีและการเผชิญเหตุ เช่น ออกแบบความสูงของอาคารและหน้าต่างให้สามารถกระโดดหนีได้ มีบันไดลงฉุกเฉินและทางหนีไฟที่พร้อมใช้งาน ส่วนการต่อสู้ แม้จะเป็นวิธีที่ไม่แนะนำ แต่หากจำเป็นก็สามารถใช้เฟอร์นิเจอร์หรือส่วนประกอบอาคาร เช่น การล้มตู้หีบ หรือการปิดล็อกห้องเพื่อขัดขวางผู้ก่อเหตุได้ ขณะที่ระบบเชิงรับ (Passive) จะเน้นการพรางตัวและซ่อนตัว (Camouflage) เช่น การทำผนัง 2 ชั้น (Double Wall) บริเวณหลังกระดานเพื่อให้หลบซ่อนตัวได้ การใช้พื้นที่ได้พื้นต่างระดับ เช่น ห้องเรียนแบบสเตเดียม เป็นที่ซ่อนตัว หรือการหลบซ่อนบนฝ้าเพดานที่มีการทำทางเดินแคทวอล์ก (Catwalk) เชื่อมต่อไปยังทางออกอื่นได้ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ผู้ก่อเหตุอาจรู้ที่ซ่อนตัว แต่อีกหนึ่งวิธีคือการเพิ่มเหลี่ยมมุมต่างๆ โดยการปรับปรุงโถงทางเดิน (Corridor) ที่ไม่ยากให้เป็นลักษณะทางตรงโค้งยาว สามารถเห็นได้ทุกอย่าง ซึ่งอาจทำให้เดินก่อเหตุได้ง่ายและรวดเร็ว งานวิจัยจึงเสนอให้ปรับปรุงทางเดินให้มีลักษณะซิกแซก (Zigzag) แบบสลับพื้นปลา เหลี่ยมมุมกัน หรือเป็นแบบโค้งมน เพื่อบดบังสายตาของผู้ก่อเหตุ ช่วยให้ผู้ประสบภัยสามารถค่อยๆ หลบหนีและเคลื่อนตัวไปตามเหลี่ยมมุมต่างๆ ได้อย่างปลอดภัย

นักวิชาการธรรมศาสตร์ กล่าวถึงข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อเพิ่มความปลอดภัยของโรงเรียนในอนาคต โดยสามารถดำเนินการใน 2 กลไกหลัก ได้แก่ 1.กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ควรบรรจุแผนการอพยพและการซักซ้อมหนีภัยจากการกราดยิงหรือการถูกคุกคามจากผู้ก่อการร้าย เข้าไปในหลักสูตรและแผนการซ้อมของโรงเรียน ควบคู่ไปกับการซ้อมหนีไฟตามปกติ รวมถึงการมีระบบดูแลความปลอดภัยทางจิตเวชในโรงเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการบูลลี่ (Bullying) และภาวะซึมเศร้า

2.กระทรวงมหาดไทย องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานควบคุมการก่อสร้าง ควรผลักดันให้เรื่องการป้องกันการก่อการร้ายและการกราดยิง ถูกบรรจุอยู่ในข้อกำหนด กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติการก่อสร้างอาคารประเภทสถานศึกษา โดยร่วมมือกับวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย หรือสภาสถาปนิกในการออกคู่มือแนวทาง (Guideline) ควบคุมดูแลความปลอดภัย

“ข้อเสนอภายในงานวิจัยนี้ เชื่อว่าสามารถนำไปทำได้ไม่ยาก ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบผนังสองชั้น การหลบในตู้ ฝ้าเพดาน ใช้ทางออกฉุกเฉิน หรือการหวนเวลาผู้ก่อเหตุ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนเสริมที่ช่วยรับมือกับเหตุการณ์ได้ดีกว่าที่ไม่มีอะไรรองรับเลย และในงานวิจัยยังสามารถนำไปศึกษาต่อยอดต่อไปในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นการวิจัยเพิ่มเติมในเชิงพฤติกรรมศาสตร์เพื่อทำความเข้าใจความคิดของผู้ก่อเหตุ และออกแบบอาคารเพื่อทำลายกระบวนการคิด หรือขัดขวางไม่ให้แผนการของผู้ก่อเหตุประสบความสำเร็จ” รศ.ดร.สุปรดี ระบุ

ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ยินดีมอบองค์ความรู้และเล่มวิจัยนี้ให้แก่โรงเรียนหรือหน่วยงานที่สนใจนำไปศึกษาต่อยอดเพื่อประโยชน์ของสังคมต่อไป โดยสามารถติดต่อได้ทาง sdr@tu.ac.th หรือที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อนึ่ง งานวิจัยหัวข้อ “แนวทางการออกแบบและป้องกันสถานศึกษาระดับประถม เพื่อลดความสูญเสียจากปัญหาปัจจัยความไม่ปลอดภัยที่เกิดจากบุคคลภายนอก” ดำเนินการวิจัยโดย น.ส.ชนิกา ภิรมย์พลัด นายศิริชัช เขาวนะปัญจะ และ น.ส.เบญญาภา ปานทอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชา AR611 พื้นฐานการออกแบบและวิจัสถาปัตยกรรม สาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2566.

(/#facebook) (#twitter) (/#copy link) (/#line)

(https://www.addtoany.com/share?url=https%3A%2F%2Fwww.thaipostnews%2F1047221%2F&title=%E0%B9%80%E0%B8%9B%E0%B8%B4%|

 Add @Thaipost (https://page.line.me/dhk9887o?openQrModal=true)

กราดยิง (https://www.thaipost.net/tag/%e0%b8%81%e0%b8%a3%e0%b8%b2%e0%b8%94%e0%b8%a2%e0%b8%b4%e0%b8%87/)

ธรรมศาสตร์ (https://www.thaipost.net/tag/%e0%b8%98%e0%b8%a3%e0%b8%a3%e0%b8%a1%e0%b8%a8%e0%b8%b2%e0%b8%aa%e0%b8%95%e0%b8%a3%e0%b9%&

พลิกงานวิจัย (https://www.thaipost.net/tag/%e0%b8%9e%e0%b8%a5%e0%b8%b4%e0%b8%81%e0%b8%87%e0%b8%b2%e0%b8%99%e0%b8%a7%e0%b8%b4%e0%b8%&

มธ. (https://www.thaipost.net/tag/%e0%b8%a1%e0%b8%98/)

(https://www.thaipost.net/light/1045960/)

รองอธิการบดี มธ. (https://www.thaipost.net/tag/%e0%b8%a3%e0%b8%ad%e0%b8%87%e0%b8%ad%e0%b8%98%e0%b8%b4%e0%b8%85%e0%b8%a1%e0%b8%98/)

ช็อกข่าว! พบปู-ย่า มียิงธรมสงคิณมรเเลอมีเอนยง

พลิกงานวิจัยธรรมศาสตร์ การออกแบบ 'โรงเรียน' เพื่อรับมือเหตุการณ์

9 สิงหาคม 2026 / เวลา 14:35 น.

มิติหุ่น – เปิดงานวิจัย “ธรรมศาสตร์” ออกแบบโรงเรียนเพื่อป้องกันเหตุการณ์ เสนอวิธีออกแบบห้องเรียน-อาคาร-ภูมิทัศน์ เพื่อนำไปสู่การ “หน่วงเวลาผู้ก่อเหตุ” ช่วยเพิ่มพื้นที่หลบหนี-ซ่อนตัว ลดความสูญเสีย ด้าน “รองอธิการบดี มธ.” ในฐานะผู้เชี่ยวชาญการออกแบบอาคารรับมือการก่อการร้าย เสนอมาตรการเพิ่มเติม รัฐควรบรรจุแผนซ้อมเผชิญเหตุก่อการร้ายเข้าไปในหลักสูตรเป็นวาระเหมือนซ้อมหนีไฟ พร้อมบรรจุเกณฑ์ความปลอดภัยรับเหตุในกฎหมายอาคาร

รศ. ดร.สุปรیتی กุฑริรงค์ รองอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ และอาจารย์ประจำคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) เปิดเผยว่า จากเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียน จ.นนทบุรี ทำให้มีการพูดถึงประเด็นความปลอดภัยในโรงเรียนกันมากขึ้น ส่วนตัวในฐานะที่เคยทำวิจัยและเขียนบทความเกี่ยวกับการออกแบบอาคารเพื่อรับมือกับการก่อการร้าย (Terrorism) มาเป็นเวลากว่า 10 ปี และมีโอกาสเป็นที่ปรึกษางานวิจัยของนักศึกษาปริญญาโทชั้นปีที่ 1 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มธ. หัวข้อ “แนวทางการออกแบบและป้องกันสถานศึกษาระดับประถม เพื่อลดความสูญเสียจากปัญหาปัจจัยความไม่ปลอดภัยที่เกิดจากบุคคลภายนอก” เมื่อปี 2566 ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบอาคารสถานศึกษาเพื่อรองรับสถานการณ์ในรูปแบบการคุกคามเดี่ยวเพื่อก่อการร้ายหมู่ โดยเลือกโรงเรียนขนาดกลางที่มีนักเรียนไม่เกิน 1,000 คน มาเป็นกรณีศึกษา (Case Study) ในการวางแผนปรับปรุงพัฒนาอาคาร จึงขอนำสาระสำคัญจากงานวิจัยและประสบการณ์มาเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขปัญหาในอนาคต

รศ. ดร.สุปรیتی กล่าวว่า หัวใจสำคัญของการออกแบบโรงเรียน คือความพยายามที่จะหน่วงเวลาผู้ก่อเหตุให้ได้มากที่สุด เพื่อลดความสูญเสีย ช่วยให้ผู้ประสภภัยมีเวลาหนีหรือซ่อนตัว และรอคอยให้เจ้าหน้าที่เข้ามาควบคุมสถานการณ์ ซึ่งแม้งานวิจัยชิ้นนี้จะอ้างอิงทฤษฎีและกฎระเบียบการอพยพจากต่างประเทศ แต่ก็ได้นำมาปรับปรุงให้เข้ากับบริบทของโรงเรียนในประเทศไทย โดยผ่านการเก็บข้อมูลและสอบถามความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิและบุคลากรไทยกว่า 20-30 คน

สำหรับผลการศึกษาวิจัย แบ่งแนวทางการออกแบบโรงเรียนเพื่อรับมือกับผู้ก่อเหตุใน 2 ลักษณะ คือ

1. ผู้ก่อเหตุจากภายนอก (Outsiders) ซึ่งจะเน้นไปที่การป้องกันตั้งแต่ผังบริเวณรอบนอกอาคาร นับตั้งแต่การออกแบบรั้วให้ป็นเข้ามาได้ยาก และใช้มาตรการหน่วงเวลา เช่น การจัดภูมิทัศน์ด้วยต้นไม้บางประเภท หรือ

การใช้คูน้ำ เพื่อให้ผู้ก่อเหตุเข้ามาได้ยากและหลบหนีได้ลำบาก ส่วนการวางผังอาคารจะเป็นแบบกระจายตัวห่างกัน (Cluster) เพื่อเพิ่มระยะห่างระหว่างอาคาร ซึ่งจะช่วยให้ผู้ก่อเหตุถูกมองเห็นได้ง่ายในพื้นที่โล่ง ทำให้ก่อเหตุได้ยากขึ้น ต่างจากอาคารที่ติดกันเกินไป

2. ผู้ก่อเหตุจากภายใน (Insiders) เนื่องจากเป็นคนในที่จะรู้เส้นทางและผังอาคารดีอยู่แล้ว จึงเน้นการออกแบบพื้นที่ภายในอาคาร โดยแบ่งเป็นระบบเชิงรุก (Active) ที่เน้นการหลบหนีและการเผชิญเหตุ เช่น ออกแบบความสูงของอาคารและหน้าต่างให้สามารถกระโดดหนีได้ มีบันไดลิงฉุกเฉินและทางหนีไฟที่พร้อมใช้งาน ส่วนการต่อสู้ แม้จะเป็นวิธีที่ไม่แนะนำ แต่หากจำเป็นก็สามารถใช้เฟอร์นิเจอร์หรือส่วนประกอบอาคาร เช่น การล้มตู้โต๊ะ หรือการปิดล็อกห้องเพื่อขัดขวางผู้ก่อเหตุได้ ขณะที่ระบบเชิงรับ (Passive) จะเน้นการพรางตัวและซ่อนตัว (Camouflage) เช่น การทำผนัง 2 ชั้น (Double Wall) บริเวณหลังกระดานเพื่อให้หลบซ่อนตัวได้, การใช้พื้นที่ใต้พื้นต่างระดับ เช่น ห้องเรียนแบบสเตเดียม เป็นที่ซ่อนตัว หรือการหลบซ่อนบนฝ้าเพดานที่มีการทำทางเดินแคทวอล์ก (Catwalk) เชื่อมต่อไปยังทางออกอื่นได้ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ผู้ก่อเหตุอาจรู้ที่ซ่อนตัว แต่อีกหนึ่งวิธีการเพิ่มเหลี่ยมมุมต่างๆ โดยการปรับปรุงโถงทางเดิน (Corridor) ที่ไม่ยากให้เป็นลักษณะทางตรงโล่งยาว สามารถเห็นได้ทุกอย่าง ซึ่งอาจทำให้เดินก่อเหตุได้ง่ายและรวดเร็ว งานวิจัยจึงเสนอให้ปรับปรุงทางเดินให้มีลักษณะซิกแซก (Zigzag) แบบสลับฟันปลา เหลี่ยมมุมกัน หรือเป็นแบบโค้งมน เพื่อบดบังสายตาของผู้ก่อเหตุ ช่วยให้ผู้ประสพภัยสามารถค่อยๆ หลบหนีและเคลื่อนตัวไปตามเหลี่ยมมุมต่างๆ ได้อย่างปลอดภัย

นักวิชาการธรรมศาสตร์ กล่าวถึงข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อเพิ่มความปลอดภัยของโรงเรียนในอนาคต โดยสามารถดำเนินการใน 2 กลไกหลัก ได้แก่

1. กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ควรบรรจุแผนการอพยพและการซักซ้อมหนีภัยจากการกราดยิงหรือการถูกคุกคามจากผู้ก่อการร้าย เข้าไปในหลักสูตรและแผนการซ้อมของโรงเรียน ควบคู่ไปกับการซ้อมหนีไฟตามปกติ รวมถึงการมีระบบดูแลความปลอดภัยทางจิตเวชในห้องเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการบูลลี่ (Bullying) และภาวะซึมเศร้า
2. กระทรวงมหาดไทย องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานควบคุมการก่อสร้าง ควรผลักดันให้เรื่อง การป้องกันการก่อการร้ายและการกราดยิง ถูกบรรจุอยู่ในข้อกำหนด กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติการก่อสร้างอาคารประเภทสถานศึกษา โดยร่วมมือกับวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย หรือสภาสถาปนิกในการออกคู่มือแนวทาง (Guideline) ควบคุมดูแลความปลอดภัย

“ข้อเสนอภายในงานวิจัยนี้ เชื่อว่าสามารถนำไปทำได้ไม่ยาก ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบผังสองชั้น การหลบในตู้ ฝ้าเพดาน ใช้ทางออกฉุกเฉิน หรือการหวนเวลาผู้ก่อเหตุ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนเสริมที่ช่วยรับมือกับเหตุการณ์ได้ดีกว่าที่ไม่มีอะไรรองรับเลย และในงานวิจัยยังสามารถนำไปศึกษาต่อยอดต่อได้ในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นการวิจัยเพิ่มเติมในเชิงพฤติกรรมศาสตร์เพื่อทำความเข้าใจความคิดของผู้ก่อเหตุ และออกแบบอาคารเพื่อทำลายกระบวนการคิด หรือขัดขวางไม่ให้แผนการของผู้ก่อเหตุประสบความสำเร็จ” รศ. ดร.สุปรیتی กล่าว

ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ยินดีมอบองค์ความรู้และเล่มวิจัยนี้ให้แก่โรงเรียนหรือหน่วยงานที่สนใจนำไปศึกษาต่อยอดเพื่อประโยชน์ของสังคมต่อไป โดยสามารถติดต่อได้ทาง sdr@tu.ac.th หรือที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อนึ่ง งานวิจัยหัวข้อ “แนวทางการออกแบบและป้องกันสถานศึกษาระดับประถม เพื่อลดความสูญเสียจากปัญหาปัจจัยความไม่ปลอดภัยที่เกิดจากบุคคลภายนอก” ดำเนินการวิจัยโดย น.ส.ชนิกา ภิรมย์พลัด นายศรัชช เขาวนะปัญจะ และ น.ส.เบญญาภา ปานทอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชา AR611 พื้นฐานการออกแบบและวิจัยสถาปัตยกรรม สาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2566